

ТЕСЛИН РАНИ ПЛЕС КРОЗ СВЕТОВЕ

Проф. др Светозар Радишић

Плес и певање заједно стварају осећај јединства са мислима људи. Бављење музиком и вајарством у духовном свету је појединачна или групна активност. Обликовање енергије у предмете и стварање мањих животних облика у том свету не сматра се забавом. Духовне хармоније имају улогу која је много већа од музичке комуникације – оне су градивни блокови стварања енергије и спајања душа. Тесла је тврдио да се нигде на планети Земљи не могу наћи људи лишени музике и плеса. Људи стварају музику, али пре тога, она ствара људе. Ипак, по свему судећи, он је душа која се бави обликовањем енергије у предмете и стварањем мањих животних облика. Али, како схватити Теслу, када рационално знање још увек не објашњава мистерију стварања, ништа више него било које веровање у прошлости?

И сада је несхваћен. Као да је стигао на свет из 22-ог века. Оног који човек не помиње и не може да замисли. Многи људи сматрају да није требало да просипа бисере пред свиње, а, по свему судећи, то је и сам схватио 1905. године. После је само чувао своју душу. Тек, душа Николе Тесле, интелигентна светлосна енергија која нема границе, постала је симбол недоступног ума. Како је могуће да га једни сматрају генијем и аватаром, а други чудаком и шарлатаном? Једноставно, реч је о души која је стално спајала духовну и световну димензију.

Не треба заборавити, како каже Мајкл Њутн, аутор књиге *Судбина души*, да душе жуђе за савршенством и да део своје енергије оне остављају у духовном свету. Та енергија је увек тамо за њих. Никола Тесла није изузетак. Питање је колики део енергије је оставио, али је свакако имао непрестану везу са њом. Душа може да подели своју енергију и да живи више живота истовремено.

Унутар астралног плана који окружује Земљу постоје алтернативне или паралелне стварности. Неки екстрасенси могу да виде нематеријална бића. Све просторне зоне имају вибрациона својства која омогућавају пролазак душа када су њихови енергијски таласи прилагођени одговарајућим фреквенцијама. Вибрационе енергијске силе око Земље у сталном су току.

Са Теслом се није догодило ништа посебно. Као код сваке душе у младости дошло је до неке врсте сукоба, односно превирања, несагласја психосоматског типа. Његов сукоб је изазвао болест, а произашао је из односа бесмртног карактера душе и темперамента

његовог личног схватања, односно његовог генетског пртљага, крајем деветнаестог века. Тај сукоб је за Теслу очевидно био исцрпљујући, будући да душа користи само енергију коју је донела у Земљин свемир, а завршио се условним помирењем. Када је реч о свемирима, они могу да буду паралелне стварности које се преклапају унутар исте димензије, или нешто друго потпуно несазнатљиво. У случају рађања на Земљи, и код Тесле, потпуно је јасно да су ставови и уверења ума његове душе утицали на његов биолошки ум. Он је учинио бројне потезе који су драгоцени за тела (своје и других људи), а остали су несхваћени у окружењу у којем је живео.

Уосталом, све што је чинио Тесла у складу је са космичким законима. Можда је пре рођења пожелео да одигра улогу аватара на Земљи, јер, посматрано из вечне садашњости духовног времена, „прошlost може да се стопи са будућим могућностима у следећем животу“, а њега је изазивала садашњост у којој су живели Вилијам Томсон – барон Келвин, Томас Алва Едисон и Алберт Ајнштајн. Требало их је убедити да нису у праву. У доброј мери је у томе успео.

Како је Тесла попут свих душа отелотворењем постао део апсолутно несвесног и све време настојао да се освести, јасно је да је успео да на време схвати да је спој са остатком своје душе могућ само у одређеним менталним стањима. У ствари, све на Земљи и у свемиру повезано је мисаоним таласима са духовним светом, али је човек тог феномена несвестан.

Први пут се Тесли пробијање ка духовном свету догодило „случајно“, у време прве теже болести. Тада је успео да понешто схвати, а потом је тренутке сваког новог умног бљеска успевао да продужи вежбањем. У условима посебног стања организма, на посебним фреквенцијама (између живота и смрти, или сна и јаве) добијао је информације од дела своје душе настањене у духовној димензији, а његова душа се, као што је речено, бави обликовањем енергије у предмете и стварањем мањих животних облика. То је, сасвим сигурно, „животно“ опредељење душе коју су у наведеном времену оличностили именом Никола Тесла. Уосталом, душе се развијају различитом брзином са низом талената. Касније проводе све више времена на усавршавању одређених вештина које ће допринети силама космичке свести.

Ради кретања кроз међудимензионе зоне, душе морају да науче како да се прилагоде различитим облицима таласа који постоје у свакој димензији и да брзо прилагођавају своју енергију да би прошле кроз ту димензију. Познато је да је Никола Тесла имао искуства с вантелесним путовањима, тзв. телепортацијама. Постоје планетарни

обрасци вибрационих мрежа који утичу на интелигентан живот на другим местима осим Земље. Можда је зато Тесла храбро тврдио да је успоставио везу са ванземаљцима.

Уз много необичајених ставова, Тесла је ипак најпознатији по тврдњи: „Када примим идеју, одмах почињем да је дограђујем у својој имагинацији. Мењам конструкцију, правим побољшања и укључујем апарат у свом уму да ради. Сасвим је свеједно да ли тестирам своју нараву у уму или лабораторији. То „примање идеје“ у сагласју је са његовим основним ставом да је човек аутомат космичких сила. Међутим, баш тај феномен намеће питање: од кога, или из чега, је примио идеју. Да ли је примао идеје од Светог духа, из информационог омотача, из бездана, празнине, поља нулте тачке, јединственог поља интелигенције природе, акаше, или од другог дела своје душе? Најлогичније је да је примао идеје из духовне сфере, у којој је имао исту улогу – стваралац, „проналазач“.

Све је визуелизовао. Стварао је менталну представу циља. Тврдио је: „Тешко да има научног изума који може бити унапред предвиђен искључиво математички, без визуелизовања... Људски мозак, и ако изазван на рад споља, ипак може непрестано да продукује нове садржаје, мисли и слике, јер је број надражаја из околине неограничен... Бити сам са идејом, то је услов открића“. Догађало се да Тесла не успева да оствари своје науме, посебно када због душевног грча није успевао да се концентрише и довољно усаврши менталну представу. Тако је било код конструисања парних турбина у фебруару 1911. године. Разлика између оног што је визуелизовао и онога што су показали експерименти била је велика. Исто се догодило и са генератором за чеоно светло локомотиве. Та два пројекта није успео да заврши. Због учесталих киксева, било је све више судских спорова и потраживања на Теслин рачун. Проблем је што је Тесла знао да је преузео улогу аватара, па су му била страна приземна размишљања тзв. обичних људи. Едварду Баду Тесла је писао: „Вама можда није јасно да сам ја један од оног малог броја људи који се појављују с времена на време и мењају лице Земље новим идејама“. У једном случају је скоро беспомоћно јавно зајечао: „Време да испуним своје планове је све што захтевам“.

Али, шта све то значи? Па, само једно. Никола Тесла је пробијао космичке баријере и био у сталној вези са духовним светом. Можда је погрешио. Можда му улога коју је одиграо није била намењена у том времену. Пожурио је. Нису постојали услови да га разумеју људи с краја деветнаестог и почетка двадесетог века. Не разуме га научни свет ни сада на почетку 21-ог века. А успевао је да пробије баријеру према духовној сфери и одржи скоро сталну везу са њом само због душевног инцидента, који се догодио у младости. Велимир Абрамовић је у књизи *Тесла – еволуција свести човечанства* написао: „Тесла је

увежбао да непрестано одржава одређену духовну и креативну пермеабилност. Ову моћ стекао је после оне тешке и чудесне болести (деветомесечна колера) коју је једва преживео у детињству... Појава живих слика које су често биле праћене бљесковима светлости... Екскурзије изван граница малог света; нове сцене; ускоро успешно усредсређивање пажње... Годинама после упорно је практиковао контролу својих нервних путева и то не само у психолошком смислу већ и физиолошком“.

Ту јесте одгонетка: Никола Тесла је остварио контакт са светом у којем учи да ствара. Зато је с подједнаким успехом проучавао физичку основу психе и психичку основу физике. Зато је знао да је планета Земља огроман магнет који се врти и да је она сама генератор непотрошених количина електрицитета. Зато је знао да Сунце јонизује атмосферски гас и да га земљина гравитација и магнетизам држе на окупу тако да га људи могу неограничено користити. Тврдио је да живи системи због своје сложености акумулирају време и да им то омогућава да имају одложену реакцију, која омогућава, а често и изазива грешку. Био је велики, необичан и занимљив, будући да се одрицао својих мисли и писао „кад год сам размислио, погрешио сам“.

И духовни свет је из Теслиног живота извукао драгоцене поуке. Сада је јасно да само људи његовог кова могу помоћи човечанству да се извуче из самоуништавајућег „врзиног кола“. Зато се све чешће прича о индиго, кристалној и звезданој деци, која се рађају са умним капацитетима Тесле, за које се он изборио у грчевитој борби са суровом стварношћу. Из истих разлога је Јевгениј Игњатјевич Ливенцов у књизи *Обраћање Бога разуму* написао да ће следеће генерације душа долазити много свесније на Земљу, односно да душе више неће бити апсолутно несвесне. Напротив.

Зато је оптимизам у људским душама све присутнији. Зар помисао на Теслу не ствара слику човека који плаше кроз светове са белом голубицом раширених крила?